

Behandling jo ikke er særlig Anledning til at gaae ind i Detaillen af den forlangte Bevilling, og da de ærede Rigsdagsmænd, der have udtalt sig, have undgaaet dette, skal jeg heller ikke føre Discussionen ind paa denne Afvei, men jeg maa dog allerebe nu bemærke, at der i Forlangendet under Post 18 til Indenrigsministeriet er indløbet en Feil; det er Bevillingen til Istandsættelsen af Frederiksberg Slot. Den hertil fornødne Sum er omtrent 1,100 Rd. mindre end det, her er opført, idet Realisationen af en Deel ubrugeligt Materiale har indbragt dette Beløb. — En af de her omtalte Poster er vistnok bleven noget misforstaaet, — den ligger ikke umiddelbart under Indenrigsministeriet, men jeg troer dog at have Kjendskab nok til Forholdet til at kunne imøbegaae, hvad der herom er blevet sagt. Det blev udtalt, at det var et usforholdsmæssigt stort Personale, som var blevet anvendt, altsaa et usforholdsmæssigt stort Beløb, som var medgaaet til Bevogtning af de fæstligste og hølsteeneste Archiver. Men det maa ikke oversees, at dette Personale har haft ganske Andet at iagttage med Hensyn til disse Archiver end at bevogte dem; der har været det ingenlunde lette og, saavidt jeg veed, endnu ikke tilendbragte Arbejde, at udsønde af disse Archiver, hvad vi selv skulde beholde, og hvad der skulde udleveres til en fremmed Magt. Til Bevogtning vilde selvfølgelig et Personale af 6 Mand have været ganske overordentlig overdrevent.

Winther: Jeg vil tillade mig en Bemærkning ligeoverfor en Ytring af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville) angaaende det af mig reiste Spørgsmaal til Ministeren, som slet ikke blev besvaret. Jeg spurgte nemlig den ærede Minister om, hvorvidt vedkommende Embedsmand — jeg mener Dahlerup — havde oppebaaret sit Embedes hele Løn eller kun en Deel deraf i den Tid, da han udførte dette Extraarbejde. Det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Ville) sagde, at enhver Ordning, der havde berøvet den Paa-

gjældende Indtægten af hans Embede, vilde have været „taabelig“, — det var det ene Ord, — og „uforsvarlig“, — det var det andet. Jeg skal hertil bemærke, at, naar en Mand faaer et saadant overordentligt Hverv, at disponere over 6 Millioner paa Statens Vegne, og det ligeoverfor Fordringer, med Hensyn til hvilke jeg er enig med alle dem, der have talt, i, at de nøie maa sees efter, forekommer det mig, at det maatte ansees for fornuftigt og ikke taabeligt, at der blev constitueret en Mand i det Embede, som den vedkommende Embedsmand ellers i Almindelighed forestaaer. Da det er et meget vellønnet Embede, antager jeg, at det ogsaa gjør Krav paa en stor Deel af Embedsmandens Tid. Naar man nu altsaa skulde see hen til Mandens ordinaire Embedes Løn, forekommer det mig naturligt og fornuftigt, at man constituerede en Anden, der havde den fulde Ansvarlighed, og som derfor oppebar idetmindste endeel af Embedets sædvanlige Løn, og det er efter min Mening da en Selvefølge, at den Embedsmand, der fik det overordentlige Hverv, saa maatte holdes skadesløs af Statskassen paa anden Maade for det Tab, han havde lidt derved, at han ikke kunde blive i sit sædvanlige Embede. Men jeg synes i det Hele taget, at der i denne Sag træder et Princip frem, som vi efter min Mening besvære see hyppigt fremtræde, det nemlig, at der kan paalægges Embedsmænd, endog i de høieste Embedsstillinger, Betaling for Hverv, som ere af den Bestaaffenhed, at de gjøre Krav paa en meget stor Deel af Embedsmandens Tid. Man bliver vilbledet i Betragtningen af disse Embeders Vigtighed og Nødvendighed, naar man seer Sligt, som f. Ex. at en Amtmand faaer et Hverv som Jernbanecommissair i Sylland, hvilket undertiden kræver længere Tids Fraværelse, og at han faaer saa store Forretninger, at han for at bestride dem maa have et anseeligt Tillæg til Contoirhold. Det er jo forunderligt for Lægmænd at see Sligt, idet man da maa tænke, lat det ikke maa være saa nødvendigt at have en saa høit betalt Em-